

V

(Teated)

KOHTUMENETLUSED

KOHUS

Eelotsusetaotlus, mille esitas Bundesgerichtshof (Saksamaa) 22. juunil 2007 — Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. versus deutsche internet versicherung AG

(Kohtuasi C-298/07)

(2007/C 223/03)

Kohtumenetluse keel: saksa

2. a) Kui vastus esimesele küsimusele on eitav, siis kas teenuseosutaja on artikli 5 lõike 1 punkti c kohaselt kohustatud enne lepingu sõlmimist andma teenuse saajale lisaks elektronposti aadressile alternatiivsed kontaktandmed?
- b) Jaatava vastuse korral: kas alternatiivseteks kontaktandmeteks saab lugeda teenuseosutaja poolt üles pandud kontaktvormi, mille abil teenuse saajal on võimalik pöörduda teenuseosutaja poole interneti kaudu ning millele teenuseosutaja vastab elektronkirja teel?

(¹) EÜT L 178, lk 1; ELT eriväljaanne 13/25, lk 399.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesgerichtshof

Eelotsusetaotlus, mille esitas Oberster Gerichtshof (Austria) 26. juunil 2007 — PAGO International GmbH versus Tirolmilch registrierte Genossenschaft mbH

(Kohtuasi C-301/07)

(2007/C 223/04)

Kohtumenetluse keel: saksa

Hageja: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Kostja: deutsche internet versicherung AG

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberster Gerichtshof

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2000. aasta direktiivi 2000/31/EÜ infoühiskonna teenuste teatavate õiguslike aspektide, eriti elektroonilise kaubanduse kohta siseturul (¹) artikli 5 lõike 1 punkti c kohaselt on teenuseosutaja kohustatud enne lepingu sõlmimist andma teenuse saajale oma telefoninumbri, võimaldamaks vahetut ja asjalikku suhtlemist?

Põhikohtuasja pooled

Hageja: PAGO International GmbH

Kostja: Tirolmilch registrierte Genossenschaft mbH

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta ⁽¹⁾ (kaubamärgi määrus) artikli 9 lõike 1 punkti c tähenduses „mainet omav” ühenduse kaubamärk on ühenduses kaitstud, kui tal „on maine” üksnes ühes liikmesriigis?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on eitav, siis kas ainult ühes liikmesriigis „mainet omav” kaubamärk on kaubamärgi määruse artikli 9 lõike 1 punkti c järgi kaitstud selles liikmesriigis, nii et oleks võimalik kehtestada keeld, mis piirduks selle liikmesriigiga?

⁽¹⁾ EÜT L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146.

Papierfabrik August Koehler AG 12. juulil 2007 esitatud apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (viies koda) 26. aprilli 2007. aasta otsuse peale liidetud kohtuasjades T-109/02: Bolloré versus komisjon, T-118/02: Arjo Wiggins Appleton versus komisjon, T-122/02: Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld versus komisjon, T-125/02: Papierfabrik August Koehler versus komisjon, T-126/02: M-real Zanders versus komisjon, T-128/02: Paperies Mougeot versus komisjon, T-129/02: Torraspapel versus komisjon, T-132/02: Distribuidora Vizcaína de Papeles versus komisjon ja T-136/02: Papelera Guipuzcoana de Zicuñaga versus komisjon

(Kohtuasi C-322/07 P)

(2007/C 223/05)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Papierfabrik August Koehler AG (esindajad: advokaadid I. Brinker, S. Hirsbrunner, professor J. Schwarze)

Teised menetluspooled: Euroopa Ühenduste Komisjon

Apellandi nõuded

- Tühistada Esimese Astme Kohtu (viies koda) 26. aprilli 2007. aasta otsus kohtuasjas T-125/02 osas, milles see kahjustab apellanti;

- tühistada komisjoni 20. detsembri 2001. aasta otsus 2004/337/EÜ EÜ asutamislepingu artikli 81 ja EMP lepingu artikli 53 kohaldamise menetluse kohta (juhtum COMP/E-1/36.212 — Isekopeeruv paber) ⁽¹⁾, osas, milles see kahjustab apellanti;

teise võimalusena vähendada otsuse artiklis 3 apellandile määratud trahvi;

- teise võimalusena taotlusele punktis 2: saata kohtuasi tagasi Esimese Astme Kohtule, et viimane teeks otsuse kooskõlas Euroopa Kohtu otsuse õigusliku hinnanguga;

- igal juhul mõista apellandi kohtukulud nii Esimese Astme Kohtu kui Euroopa Kohtu menetluses välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Apellandi apellatsioonkaebuse väited on järgmised: Esimese Astme Kohtu selgitused trahvi suuruse määramise kohta on vastuolus võrdse kohtlemise ja proportsionaalsuse põhimõtetega. Selles osas heidab apellant ette, et rikutud on ühenduse materiaaõigust. Esimese Astme Kohus lähtus valesti sellest, et rolli ei mängi see, et apellant on pereettevõtte, millel ei ole erinevalt teistest ettevõtjatest otsesest juurdepääsu kapitaliturgudele. Selle asemel viitas Esimese Astme Kohus ebaõigesti sellele, et ettevõtja ei või tugineda enda kasuks õigusrikkumisele, mis on sooritatud teiste ettevõtjate huvides. Sellele argumendile ei ole apellant aga tuginenudki. Esimese Astme Kohus ei arvestanud kohaselt struktuursete erinevustega apellandi ja teiste ettevõtjate vahel, kellele eeskirjade eiramist ette heidetakse. Sellega rikkus kohus võrdse kohtlemise ja proportsionaalsuse nõuet.

Lisaks sellele lähtus Esimese Astme Kohus ebaõigesti sellest, et apellant osales rikkumises 1993. aasta oktoobri eelnenud ajal. Selles kontekstis uuris kohus tõendeid ebapiisavalt, hindas neid vastuoluliselt ning lisaks moonutas neid, rikkus süütuse presumptsiooni põhimõtet ja apellandi kaitseõigust. Selgitused, millega Esimese Astme Kohus põhjendab seda, et AEMCP ühingu ametlikud koosolekud 1992. aasta jaanuarist kuni 1993. aasta septembrini olid raamiks üleeuroopalistele hinnakokkulepetele, on puudulikud ja iseenesest vastuolulised. Esimese Astme Kohus tegi täiendavaid õiguslikke vigu, kui võttis aluseks selle, et apellant osales mitteametlikel istungitel, millel arutati hindu siseriiklikul tasandil.

⁽¹⁾ ELT 2004, L 115, lk 1.